

Column 'Dagdromen en een vol hoofd' van Olga de la Fontaine uitzending 8 juni 2017

Ik ben voor mezelf een notoire dagdromer, wat wil zeggen dat ik dikwijls in gedachten verzonken ben. Op zich is dat niet erg, lastig wordt het wanneer ik in gesprek ben met iemand, of erger, in overleg met meerdere mensen. Ik schroom niet meer om te vragen of men wil herhalen wat hij net zei. Dat doen de meeste mensen gaarne, maar ik mag het niet te bont maken, natuurlijk. Het klinkt gek, maar laat mij voorzitten en tegelijkertijd notulen maken, dan ben ik op mijn scherpst. Snel afgeleid zijn, is wat anders denk ik, dat gebeurt bij mij als ik het gesprek niet interessant vind.

Dagdromen doe ik vooral onderweg. Sinds ik veel met het OV reis omdat mijn knieën die aan artrose lijden dat van me eisen, heb ik de tijd om mij te verliezen in mijn gedachten. Bewust ben ik haast nooit met mijn telefoon bezig in bus of tram, dus droomtijd volop. Meestal ontwaak ik op het juiste moment om uit te stappen, slechts af en toe rijd ik te ver mee.

Dagdromen moet je niet verwarren met een hoofd vol met zaken die je moet doen of niet mag vergeten. Loop ik met te veel werk in mijn hersenpan rond, dan gaat er van alles mis. Ik kwam gisteren boven in mijn huis en toen ik mijn fietssleutel op zijn plek wilde ophangen, stond ik met lege handen. De halve minuutroute van fiets naar huis was blanco, deze had ik afgelegd op de automatische piloot. Ik wist niet eens meer of ik mijn fiets op slot had gedaan. Speurend ging ik de trap af, naar buiten, naar mijn fiets. Links en rechts zoekend op de weg leverde niks op.

Nu ben ik een stuk relaxter als vroeger. Ik vertelde mezelf dat het jammer was en zocht mijn reservesleutels op. De gedachte aan een misdadiger die mijn sleutels vind en vervolgens alle fietsen aan de fietsrekken gaat uitproberen, ten einde mijn fiets te jatten, zette ik van me af. Een uur later vond ik mijn sleutels terug onder de nieuwe zak kattengrit.

Een ander verhaal is mijn pinpas. Minstens eens per drie dagen vergeet ik het krenge in een pinautomaat. Steevast rent er iemand achter mij aan om me het ding terug te geven; verder zijn caissières ontzettend oplettend.

Nu weet ik dat ik na het overlijden van Bas nog gevoeliger ben geworden wat betreft dingen kwijt raken. Twee jaar heb ik zo'n beetje als verdoofd rondgelopen. Maar het zit ook in mijn aard en ik mis Bas vreselijk in deze. Bij zijn leven kon ik makkelijk afdwalen met mijn gedachten. Hij lette immers op. 'Nee Olga, niet naar rechts maar naar links, vergeet je jas

niet, er staat file op de weg dus we gaan een uurtje later weg, doe je tas dicht, het gaat regenen, neem een paraplu mee.'

En dan kwam ik thuis, had ik een lange zware werkdag gehad. Hij zat daar in zijn stoel bij het raam, met de i pad waarop hij het nieuws tot zich nam, de radio te hard aan. En alleen al het feit dat hij daar zat, ontstresste me meteen.

Hij zag naar mij op met zijn zachte bruine ogen en zei: 'Wat zullen we eten?' En dan wist ik , ik ben thuis en ik moet niets meer.